

Az idő vándorai

A NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE
ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

E 17 éves Henrietta kiválóan hegedül, ez az élete, és ezért kész bármit feláldozni. Az édesanyjával él, akinek különleges és megmagyarázhatatlan kalandokkal teli élete számtalan kérdést vet fel benne, melyekre sosem kap választ.

Etta lehetőséget kap, hogy a New York-i Metropolitan múzeumban hegedülhessen. A koncert előtt azonban olyasmi történik, amire sohasem számított. Az egyik percben még a folyosón van, a következő pillanatban az Ardent hajón találja magát az Atlanti-óceán kellős közepén. Az év, amit írnak, 1776, de nem ez a legfurcsább dolog... Kiderül, hogy Etta képes utazni az időben. Hamarosan az is világossá válik a lány számára, hogy okkal került a hajóra. Egyedül ő tudja megtalálni azt a különleges tárgyat, ami képes megmutatni a világok közötti átjárókat.

Ezzel kezdetét veszi egy őrült kaland, melyben Nicholas, a jóképű kalóz lesz a lány segítője és védelmezője. Útjuk során Etta lassan felfedezi különleges képességét, megismeri az időutazók világát, feltárja a múlt titkait, és eközben egyre közelebb kerül Nicholashoz. De gonosz erők azzal fenyegetnek, hogy elválasztják Ettát nemcsak a fiútól, hanem a hazatérés lehetőségétől is, még hozzá örökre.

ALEXANDRA BRACKEN az Amerikai Egyesült Államokban, Scottsdale-ben nőtt fel. A Chaparral High School diájaként szerzett érettségit, majd a Virginia állambeli Williamsburgh-ben a College of William and Mary hallgatója lett; magna cum laude diplomázott történelemből és angol irodalomból. Jelenleg New York Cityben él, és a könyvkiadásban dolgozik.

A könyv a Passenger-sorozat első kötete.

TUDJ MEG TÖBBET A TRILÓGIÁRÓL:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ebben a könyvben tökéletesen egyesül a kalandregények mozgalmassága, valamint a szerelmes regények mély érzelmessége. Mindazok, akik szeretik az időutazást, a drámát és a romantikát, igazán élvezni fogják.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Etta okos és makacs. Egy olyan hősnő, akivel igen könnyű azonosulni. Különleges, ugyanakkor olyan emberi is, mint bárki közülünk. Már alig várom, hogy a következő részben is vele utazhassak.”

GOODREADS

„Az idő vándorai már a legelején lebilincsel, és a hihetetlen befejezésig el sem enged. Fordulatos és merész, épp annyira, mint maga az időutazás.”

AMAZON

„Teljesen magával ragadó ez a történet! Veszélyes, izgalmas utazások és szenvedélyes romantika tökéletes egyensúlya.”

WENDY HIGGINS, A SWEET EVIL-SOROZAT ÍRÓJA

„Ez a téren és időn átívelő csodás kaland részletekben gazdag, az Etta és Nicholas közti lassú szenvedélytől pedig elakad majd az olvasók lélegzete.”

BOOKLIST

ALEXANDRA BRACKEN

*Az idő
lovindorcai*

— részlet —

1. fejezet

AZ VOLT A CSODÁLATOS, HOGY AKÁRHÁNYSZOR

Etta rájuk nézett, mindig másnak látta őket.

A festmények évek óta függtek a nappalijukban, ugyanazon a helyen a kanapé mögött, összefüggő film képkockáiként vonultatva fel anyja életének kiemelkedő eseményeit. Időnként Etta gyomra összerándult, ahogy rájuk pillantott. Nem volt ez sem irigység, sem sóvárgás, inkább távoli rokona mindkettőnek. Ő is épp eleget utazott már Alice-szel a nemzetközi hegedűversenyek nyomában, de soha nem látott olyat, ami felért volna ezekkel a képekkel. Például azzal, amelyiken hegyi ösvény serpentinje világított ki a fák közül, kígyózott mind magasabbra, a felhők közé rejtett csúcs felé.

Csak most, a kanapé háttámlájának dőlve vette észre, hogy Rose két apró emberi alakot is odafestett az ösvényre. Félig eltakarta őket a fejük fölött lebegő imazászlók füzére.

Etta tekintete végigsiklott a festmény alatt sorjázó többen. Az egyik a kilátást mutatta Rose első garzonjában, a Hatvanhatodik utca és a Harmadik sugárút sarkán. A következő a British Museum turistáktól és galamboktól hemzsegő lépcsőjét ábrázolta, ahol az anyja portrékat festett helyben, miután visszament Londonba. (Etta azért is szerette ezt a képet, mert édesanyja megörökítette a pillanatot, amikor Alice először meglátta, s ott, a nyílt színen leszidta Rose-t, amiért iskolai hiányzásra kényszeríti a gyerekét.)

Ott volt azután a sötét, buja dzsungel egy újabb képen, amely egészen a nyirkos Elefántteraszig nyújtózott Angkorthomban. Rose tizennyolc éves korára összeszedett annyi pénzt, hogy elrepülhessen Kambodzsába, ahol behízelegte magát egy régészeti ásatásra, noha semmiféle papírja és előképzettsége nem volt. Az ezt követő festményen a Luxembourg-kert virított nyári pompájában; Rose ugyanis idővel beiratkozott a Sorbonne-ra. A kép alatt balra, a kanapé tetején új mű támaszkodott a falnak: sivatagi napnyugta ragyogott rózsás, aranyló fénnel a tájban elszórt romok fölött.

Anyja élettörténetéről regéltek e képek. Már arról a kevésről, amit Rose hajlandó volt megosztani a világgal. Vajon mi lehet ennek a legújabbnak a története? – tűnődött Etta. Hiszen Rose évek óta nem festett magának, nem volt rá ideje. Ennél is régebben történt, hogy a festményekről mesélve altatta el a kislányát. Etta alig emlékezett már, milyen volt a mamája, még mielőtt vég nélküli körutakra indult volna, hogy előadásokat tartson a legfrissebb restaurálási technikákról, és tömérdek munka szakadt a nyakába a Met restaurátori részlegénél, ahol régi mesterek műveinek megtisztítása és helyreállítása volt a feladata.

Kulcs fordult a zárban. Etta felugrott a kanapéről, és eligazította az összegyűrődött huzatot.

Rose még egyszer utoljára kirázta esernyőjét az előszobában, úgy jött csak beljebb. Alig ázott meg a kora őszi zuhéban. Száraz maradt kontyba csavart hullámos, szőke haja; magas sarkúja megvizesedett ugyan, de alig látszott rajta. Viharkabátját egészen a nyakáig begombolta. Etta zavartan simított végig a saját haján. Már bánta, hogy nem öltözött át idejében a koncertre, és még mindig a szivárvány színeiben játszó pizsamája van rajta. Régebben örült annak, hogy szinte megszólalásig hasonlítanak egymásra az édesanyjával. Apja nem nézhetett vissza rá a tükörből, könnyebb volt ezért így elfogadnia az életet. Mostanra azonban tudta, hogy ez a hasonlóság az anyjával merőben külsődleges.

– Milyen volt a napod? – kérdezte. Ahogy anyja tekintete végigsiklott a pizsamáján, rosszallóan felvonta a szemöldökét.

– Nem kellett volna már felöltöznöd? – De Rose nem várta meg a válaszát, máris tovább mondta. – Alice mindjárt itt lesz.

Ez olyan hidegen és elítélőn hangzott, hogy Ettának belere-megett a gyomra.

Miközben Rose felakasztotta kabátját a szűk kis lakás még szűkebb ruhásszekrényébe, Etta a szobájába sietett. Csaknem elhasalt a szőnyegen szétteregetett kottákon, majd rögtön meg-rohamozta öreg szekrényét. Már hetekkel ezelőtt egy rubinvörös koktélsruhát választott a nagy alkalomra, most azonban habozni kezdett. Mi lesz, ha az anyja túl lezsernek vagy túl kihívónak gondolja a vállnál megkötött szalagokkal. A Metropolitan Museum of Art privát adománygyűjtő estjén készült fellépni, és vérprofigként kívánt megjelenni Rose főnökei előtt.

Eltette hát a vörös ruhát, és egy visszafogottabb, szolidabb sötétkéket vett elő helyette, aztán asztalához ült, hogy kisminkelje magát. Percek múlva anyja kopogtatott az ajtaján.

– Ne segítsek a fésülködésnél? – kérdezte Rose, s a falitükörből leste a lányát.

Etta tökéletesen elbírt a hajával, mégis igenlően bólintott, s átnyújtott anyjának egy köteg hajtűt egy régi hajkefe kíséretében. Kihúzta magát, miközben Rose nekilátott, hogy kifésülje a haját. Mikor végzett egy fűrttel, Etta feje búbjára simította.

– Kislánykorod óta nem csináltuk ezt – mondta Rose csöndesen, kezébe gyűjtve a hullámos szőke tincseket.

Etta behunyt szemmel felidézte magában, milyen érzés volt gyerekként az anyja ölébe telepedni fürdés után. Mialatt Rose a haját fésülgette, a születése előtti útjairól mesélt neki.

Most nem tudta, hogyan is feleljen anyja megjegyzésére úgy, hogy az ne burkolózzon hidegen magába, mint máskor tette.

– Felakasztod az új festményedet? Igazán csodaszép – mondta inkább.

Rose lágyan elmosolyodott, ami nem volt szokása.

– Kösz, drágám. A Luxembourg kerti kép helyébe szánom... majd emlékeztess, hogy megvegyem a hozzávalókat a hétvégén.

– Miért vennéd le? – kérdezte Etta. – Én úgy szeretem.

– Jobb ennél a színek összjátéka – magyarázta Rose, és felvette az egyik hajtűt, hogy megcsavarva feltűzze vele a lánya haját. – Nyilvánvalóbb a fény győzelme a sötétség fölött. Okvetlenül emlékeztess majd!

– Úgy lesz – ígérte Etta, aztán megkockáztatta a kérdést: – Mit ábrázol a kép?

– Egy szíriai sivatagot... Évek óta nem jártam arra, de pár hete álmodtam róla. Azóta nem tudom kiverni ezt az álmot a fejemből. – Rose lesimította az utolsó szabadon maradt hajszálakat, és hajspray-t spriccelt Etta fejére. – Jut eszembe, valamit már jó ideje oda akartam adni neked. – Öreg, elnyútt kardigánja zsebébe nyúlt, szétnyitotta Etta kezét, és egy pár finom művű fülbevalót helyezett a tenyerébe.

Két csillogó igazgyöngy gurult egymás mellé halk zörgéssel, s ütődött a parányi, szív alakú aranydíszeknek. A kicsiny kampón sötétkék kövek függtek; de Etta azt remélte, nem igazi zafírok. Az aranyfoglatat finom indaként fogta körül az igazgyöngyöket. Az enyhén elnagyolt megmunkálás és az összeszerelés tökéletlensége elárulta a lánynak, hogy a fülbevaló fáradságos munkával, kézzel készülhetett, akár évszázadokkal korábban.

– Arra gondoltam, jól menne a ruhádhoz a bemutatkozó koncerteden – magyarázta Rose az asztalnak támaszkodva, miközben Etta az ajándékra meredt. Nem tudta eldönteni, mi lepte meg jobban: a fülbevaló szépsége vagy az, hogy édesanyja most először törődik őszintén egy fellépésével, és nem arra gondol csupán, hogyan illik bele a saját időrendjébe.

Első szólóestje bő egy hónap múlva volt esedékes, de mind ő, mind pedig a tanára, Alice néhány nappal azután, hogy megtudta, Mendelssohn Hegedűversenyét játssza az Avery Fish Hallban, a New York-i Filharmonikusok kíséretével, Ettával közös portyákra indult, hogy ruhaanyag és csipke után kutakodjanak a divatáru negyedben. Miután Etta felskiccelte az elképzeléseit, egy ottani varrónővel együtt tervezte meg a ruháját. Vállát aranycsipke takarta, s levelek és virágok buja szövevényébe szöve simult rá művészien az éjkék ruhaderékre. Tökéletes estélyi volt ez egy tökéletes

bemutakozásra, amelyre a Komolyzene Legjobban Őrzött Titkai című koncertsorozat adott alkalmat.

Etta nem győzött bosszankodni az ostoba titulus miatt, amely hónapok óta üldözte. Azóta, hogy megjelent egy cikk a *Times*-ban arról, miként nyerte meg a moszkvai nemzetközi Csajkovszkij versenyt. Ez is csak arra emlékeztette, mi hiányzott eddig az életéből.

Már legalább három éve szóba került, hogy szólókoncertet adjon, Alice azonban hevesen ellenezte a dolgot. Kislánykorában alig tudott úrrá lenni lámpalázán az első versenyeken, hálás volt ezért a tanárának. Idővel azonban kinőtte a fellépések előtti rettegést. Egyik napról a másikra tizenöt lett, aztán tizenhat és tizennyolc. Közben sorra előzték meg azok a kortársai, akiket legyőzött a versenyeken, s egyik a másik után debütált a hazájában vagy külföldön. Az is rögeszmésen nyomasztotta, hogy eszményképei mind korábban mutatkoztak be nálánál a világnak: Midori tizenegy évesen, Hilary Hahn tizenkét éves korában. Anne-Sophie Mutter tizenhárom, Joshua Bell tizennégy volt ekkor.

Alice „tesztrepülésnek” nevezte Etta mostani fellépését a Metben. Ő azonban fekvőrendőrnek érezte a hegycsúcshoz képest, amelyet a közeljövőben meg kell másznia, és persze az újabb csúcsokhoz mérten, melyek rá várnak egész elkövetkező életében.

Anyja soha nem próbálta lebeszélni a hegedűművészi pályáról. Mellette állt, már a maga tartózkodó módján. Ennyinek elégnek is kellett volna lennie, Etta azonban mindegyre azon kapta magát, hogy a lelkét is kitette, csak hogy dicséretet és figyelmet csikarjon ki az anyjából. Ebbéli erőfeszítései azonban rendre sikertelennek bizonyultak.

„Törődik is ő veled. Halálra hajszolhatod magad, hogy te legyél a legjobb. Mondd, magadért játszol, vagy azért, hogy egy napon hátha kegyeskedik rád figyelni?” Ezt vágta a fejéhez Pierce, barátból lett fiúja, amikor szakított vele, hogy több ideje jusson a gyakorlásra. Rásziszegett szavai egyfolytában kínozták az azóta eltelt fél év során, míg végül hinni kezdett nekik.

Újra a fülbevalóra nézett. Nem bizonyítéka ez az anyja szeretetének? Hogy támogatja őt álmai valóra váltásában?

– Ma este is viselhetem? – kérdezte.

– Természetesen – felelte Rose. – Mostantól a tiéd. Akkor vedd fel, amikor akarod.

– Kitől loptad? – eresztett meg egy tréfát Etta, miközben fülebe tűzte az ékszert. El nem tudta képzelni, miből volt rá pénze negyvennégy éves anyjának. Örökölte? Ajándékba kapta?

Rose megdermedt e szavakra. Válla összeesett – annak a réges-régi tekercsnek a széle pöndörödött így fel, amelyet az asztalán őrzött. Etta várta, hogy elnevesse magát, ez azonban elmaradt. Ehelyett komor tekintet büntette esetlen poénkodását. Anyja elviselhetetlenül hosszúra nyújtotta a hallgatását.

– Anyu... – Etta a legszívesebben elsírta volna magát, amiért az iménti meghitt pillanatot is tönkretette. – Hiszen csak vicceltem.

– Tudom – szegte fel állát az anyja. – Kissé fájdalmasan érintett mégis... évekkkel ezelőtt másként kellett élnem. Ha tudnád, hogyan néztek rám... mégsem loptam el soha semmit! Bármilyen rosszul mentek a dolgaim, bármennyire megkívántam valamit. Egyszer megpróbáltak átverni; sosem felejttem el, milyen érzés. Kis híján elveszítettem valamit, ami a dédapádé volt.

Rose szavait valamiféle rejtett düh fűtötte, Etta azonban legnagyobb meglepetésére ezúttal nem ijedt meg ettől. Anyja oly ritkán beszélt a családjáról – az apjáról még kevesebbet, gyakorlatilag semmit –, hogy a lány azon kapta magát, a szalmaszálba is belekapaszkodna.

– A nevelőapád volt az? – kérdezte. – Ő próbált lopni tőled?

– Eltaláltad – nevetett fel az anyja szárazon, örömtelenül.

Mindkét szülője odaveszett egy szörnyű karácsonyi autóbalesetben. Gyámja, a nagyapja egy évre rá hunyt el. Aztán egy család magához vette... Mostohaapja soha egy ujjal nem nyúlt hozzá, abból a pár elejtett megjegyzésből azonban, amit hallott róla, Etta azt szűrte le magának, hogy olyan elviselhetetlenül zsarnokoskodott fölötte, hogy Rose-nak két választása maradt: vagy marad és tovább fuldoklik, vagy elszökik és a saját lábára áll.

– Mi volt az? – kockáztatott meg egy újabb kérdést Etta. – Amit megpróbált meglovasítani?

– Ó, valami ósdi családi örökség. Az igazság az, hogy egyetlen okból tartottam meg: hogy jegyet vegyek az árából, és elhagyjam a nevelőszüleimet. Tudtam, hogy ezt a valamit rám hagyta örökül a dédapád. Döntöttem hát, és ez a jövőmet jelentette. Soha nem sajnáltam, hogy eladtam azt az ócskaságot, mert ez juttatott el idáig. Ne feledd, végül mindig a saját döntésünk számít. Nem az, hogy mit kívánunk, nem a szavak, nem az ígéretetek.

Etta ide-oda forgatta a fejét; a fülbevalót tanulmányozta a tükörben.

– A damaszkuszi bazárban, a szukban vettem ezt, amikor nagyjából egyidős voltam veled. Szamarah volt a nő neve. Rávett a vásárlásra, amikor elmondtam neki, hogy ez az utolsó utam, és végre visszaülök az iskolapadba. Eddig azt hittem, a fülbevaló kószálásaim végét jelképezi. Látom azonban, hogy a tieid kezdetének lesz a szimbóluma. – Rose lehajolt, és arcon csókolta a lányát. – Csodás lesz ma este a játékod. Olyan büszke vagyok rád!

Etta szemét azonnal elfutotta a könny. *Bárcsak meg lehetne állítani ezt a pillanatot!* – gondolta. Minden korábbi keserűsége nyomtalanul eltűnt, ahogy elöntötte a boldogság.

Kopogtattak. Alice kinyitotta kulcsával az ajtót, és vidám köszöntéssel jelentette érkezését.

– Sziasztok!

– Na, indulás! – mondta Rose, és egy pihét söpört le Etta válláról. – Nekem még néhány percre lesz szükségem, hogy átöltözzem. Ott találkozunk.

Etta felállt. Még mindig a könnyeivel küzdött. A legszívesebben megölelte volna az anyját, ő azonban ellépett mellőle, és összekulcsolta háta mögött a kezét.

– Akkor viszlát ott, ugye?

– Sietek, ígérem!

Tűz viharzott át az akkordokon, de úgy, hogy Ettának elállt tőle a lélegzete. A dallamok lávafolyama átítatta a bőrét, s a csontja velejéig átjárta... közben Alice-szel besurrant az egyelőre üres nézőtérre.

El kellett ismernie, nem utolsó hegedűművész ez... ki is? Lepillantott a műsorra, amit felvett az imént. Evan Parker. Rendben. Hallotta már játszani néhány versenyen. Tény és való, érti a dolgát. Mondhatni, megjárja.

Mégsem olyan jó, mint én – gondolta elégedetten.

Annyira meg végképp nem, hogy túrhetően eljátssza Bach d-moll partitájának ötödik tételét, a *Chaconne*-t.

A színpad elsötétedett, és különböző színek söpörtek végig rajta gyors egymásutánban. A hangtechnikusok a maguk bokszában még az utolsó igazításokkal próbálkoztak, hogy hozzáidomuljanak a zeneszám hangulatához. Evan ott állt mindennek a közepében felfénylő hajjal, és úgy játszotta a *Chaconne*-t, mintha lánggra kívánná lobbantani a hegedűjét. A jelek szerint se látott, se hallott; az egész világ elsüllyedt körülötte. Etta ismerte ezt az érzést. Sok mindenben kételkedett az életben, a tehetségében és a hegedűjében azonban sosem.

A jótékonysági hangverseny műsorát a múzeum igazgatósága jelölte ki, nekik ebbe nem volt beleszólásuk. Etta mégis irigykedett a lelke mélyén, hogy Evan választották ki a *Chaconne* eljátszására. Sokak szerint – és ő is közéjük számította magát – egyike volt ez a legnehezebb hegedűszonátáknak; egyetlen motívum tucatnyi, szédítően bonyolult variációja. Jócskán megmozgatta az érzelmeket, s szerkezetileg maga volt a tökély. Már amikor ő játszotta. Most is így kellett volna lennie.

Az ő száma, a C-dúr hegedűszonáta *Largo* tétele, az utolsó volt a hegedűszólók sorában. Édesen felkavaró, meg kell hagyni, ugyanakkor lassú, meditatív tempójú. Nem a legnehezebb, legtöbbit követelő Bach-mű, nem is a legszínesebb, Alice azonban nem győzte ismételtetni, hogy Bach nem tréfadolog. Minden egyes alkotása a hegedűs teljes koncentrációját igényli. *Előbb ezt eljátssza hibátlanul, azután minden figyelmével a Nagy Első Fellépés felé fordul* – gondolta Etta.

Erre figyel majd és nem az anyjára.

Nem azon rágódik, hogy nem lesz kit felhívnia a mostani fellépés után; nem lesz kinek SMS-t írnia a sikerről.

Nem azzal gyötri magát, hogy a bemutatkozás estéje egész jövőjét meghatározhatja.

– Csodás munkát végeztél volna a *Chaconne*-nal – mondta neki Alice, miközben a színpad felé és onnan a Zöld Szobába igyekeztek –, ma este azonban a *Largo* a tied. Ne feledd, ez itt nem verseny.

Alice úgy festett, mint egy jótündér, mint egy édes-kedves nagy, aki a kandalló előtt, foltpaplanba bugyolálva gyermekverseket mond pufók pofijú unokáinak. Haja a fotók szerint valaha égő-vörös volt, és a háta közepéig ért. Most rövidre vágatta, és fehér volt, mint a tej. A kilencvenharmadik évében járt, ez azonban farkcsont sem csorbította elméje élet, sem lényének melegét. Hiába volt azonban ugyanolyan éles eszű, mint valaha, remek humorérzéssel és mérgezett nyelvvel, Etta mégis vigyázva vezette fel a lépcsőn. Arra is ügyelt, hogy ne szorítsa meg túl erősen vékony karját, mialatt az egyik rendezvényszervező a Zöld Szoba felé irányította lépteiket.

– Ugyanakkor azonban azt is tartsd észben – folytatta az öreg-asszony széles vigyorral –, hogy a tanítványom vagy, következésképpen a legjobb az itt fellépők közül. Ha történetesen szükséged érzed, hogy bebizonyítsd ezt, ugyan hogyan is állíthatnálak meg?

Etta akaratlanul is elnevette magát, és átkarolta tanára vállát. Hálás volt, hogy ölelését Alice tízszeres melegséggel viszonzta. Kislánykorában, amikor versenyezni kezdett, csak azután tudott kimenni a pódiumra, hogy Alice háromszor alaposan megszorogatta, majd pedig megcsókolta a feje búbját. Ez volt a kabalája. Ettől érezte magát biztonságban, mintha meleg takarót vetettek volna a vállára, és elbújhatna ebben az érzésben, ha akarná.

Alice mindig megmarad nekem – gondolta.

Ha senki más nem hisz benne, még mindig ott van ő, és akkor sem veszíti el ezt a hitét, amikor a legrosszabb formáját hozza. Etta hálás volt a sorsnak, hogy az életében szereplő két brit közül legalább az egyik megajándékozta feltétel nélküli szeretetével.

Alice most elhúzódtól tőle, és megcirógatta az orcáját.

– Jól vagy, aranyom? Ugye, nem akarsz megfutamodni?

– Nem! – Muszáj volt bátorságot mutatnia, nehogy Alice a végén lefújja a Nagy Bemutakozást. – Csak a szokásos lámpaláz.

Alice átnézett valamire a válla fölött. Etta is hátranézett, a tekintete irányát követve. Tanára azonban ekkor megérintette a fülbevalóját.

– Anyádtól kaptad? – kérdezte homlokát ráncolva.

– Igen – bólintott Etta. – Tetszik?

– Nos... – Alice szemlátomást a megfelelő jelzöt kereste, miközben leeresztette a kezét. – Valóban gyönyörű. De azért feleannyira sem gyönyörű, mint te, bogaram.

Etta a szemét forgatta, de azért nevetett egy jót.

– Azt hiszem, muszáj... telefonálnom – mondta Alice akadozva. – Nem baj, ha egyedül hangolod be a hegedűt?

– Nem, persze – felelte Etta meglepetten. – Minden rendben?

– Rendszerben lesz, ne félj. Ha nem térek vissza percekben belül, kérd meg ezeket, hogy készítsenek elő a színpadra. Neked van szükséged a legtöbb időre, mert a ruhapróbára, ugye, nem volt érkezésed. Na és a Strad? Melyiket kapod megint?

– Az Antoniust – vágta rá Etta vidáman. Egyike volt ez a hegedű a Metropolitan Museum Stradivari-gyűjteményének. Most először játszhatott rajta.

– Ó, ő jó fiú. Kissé rakoncátlan ugyan. Belekerül egy kis időbe, amíg rendet tanul – morogta Alice. – Nekem mondhat bármit az anyád arról, hogy meg kell óvni őket a jövő számára. Ő bezzeg üveg alá zárná ezeket a bámulatos zeneszerszámokat! Hát tudod, ha engem kérdezel...

– Minél tovább hallgat egy hegedű, annál nehezebben talál rá a hangjára – fejezte be Etta az ezredszerszám hallott mondatot.

A Stradivariusoknak nevezett húros hangszereket a Stradivari család készítette Észak-Itáliában a tizenhetedik század végén és a tizennyolcadik elején. Legendásan zengő, gyönyörű hangjuk volt. Tulajdonosaik nem holt hangszereknek tekintették őket, hanem élőlényeknek, akiknek nehezen megzabolázható, irányítható indulataik, hangulataik vannak. Akik a legképzettebb zenészen is kifoghatnak.

Etta hegedűje a „Messiás” Stradivarius Vuillaume-féle másolata volt. Alice-től örökölte meg. Szerette, de azért csak utánzat volt. Valahányszor egy eredetihez ért, úgy érezte, mintha szikrák pattognának az ujjairól.

– Egy perc, és jövök, bogaram – mondta Alice, majd felnyúlt, és szeretettel megpaskolta tanítványa állát. Etta megvárta, amíg leér a lépcsőn, csak azután fordult hunyorogva a színpad sötétje felé.

– Á, itt van!

Gail jelent meg előtte, a koncert szervezője, aki most suhogó, szűk, fekete ruhájában botladozott végig a színpadon.

– A többiek hátul vannak a Zöld Szobában. Szüksége van valamire? Sorrendben, egyenként hangolunk, de azért bemutatom a kollégáinak. Önnel van a tanára? – nézett körül, leheletnyi beszszankodással. – Az áldóját, reméltem, hogy ő is itt lesz!

Mind Alice, mind néhai férje, Oskar, világhírű hegedűművész volt. Akkor vonultak vissza New Yorkba, amikor Oskar megbetegedett. Egy évvel azután halt meg, hogy Etta leckéket kezdett venni Alice-től, de a kislány még így, ötévesen is méltányolni tudta az öreg meleg szívét és humorát. Alice már évek óta nem lépett fel nyilvánosan, nem vitte rá a lélek Oskar halála után. Bizonyos körökben azonban így is istenítették, olyan páratlan és szédületes volt annak idején a vatikáni bemutatkozása.

– Hamar visszajön – ígérte Etta a Zöld Szoba felé indulva. – Bemutatna akkor a többieknek? Elnézést, hogy nem jöttem el a ruhapróbára.

– Evan sem tudott eljönni. Ne aggódjon, a gondját viseljük.

A Zöld Szoba ajtaja nyitva volt, izgatott hangok szűrődtek ki a folyosóra. A többi hegedűművész leplezetlen érdeklődéssel fordult a lány felé, mikor belépett közéjük.

Nem értik, mit keresel itt – futott át agyán a gondolat. Nem restellte visszaadni a kölcsönt, ő is végigmért mindenkit, miközben Gail körbejárt, és raccsolva sorban bemutatta őket. Etta két-három férfit számolt össze; idősebbek voltak, a nyugdíj határán. Evan persze még fent volt a színpadon. A szervezők három nővel billentették helyre az egyensúlyt. Volt ott egy idősebb nőszemély;

ő, Etta meg egy lány, nagyjából vele egykorú. Gail nem mondta meg a teljes nevét, Sophiaként emlegette, mintha a vezetéknevre nem lenne szükség.

A lány feketébe játszó sötétbarna haját régimódi kontyba csavarta. Egyszerű fehér ingét bokáig érő sötét szoknyába gyúrte. Szigorú öltözékénél már csak az arckifejezése volt zordabb. Különösen akkor borult el kerek képe, amikor Etta alaposan megnézte magának, hátha rájön, nem futottak-e már össze valamelyik versenyen.

– Mr. Frankwright, menjen fel a színpadra – szólította Gail a soron következő hegedűst. Közben Evan is megjelent, és bemutatkozott. Az egyik öreg felállt. Pompás Stradot nyomtak a kezébe, mire kifele indult.

Láthatóan senki nem volt beszédes kedvében, amit Etta a legkevésbé sem kifogásolt. Feltette a fejhallgatóját, és behunyt szemmel végighallgatta a *Largo* tételt; egyszer jutott rá idő. Minden egyes hangjegyre megfeszített figyelemmel koncentrált, míg végül kicsiny retikülje kicsúszott az öléből, s szertegurult a padlón, amit beledobált: az ajakfény, a púder, a kézitükör meg az aprópénz. Evan és a másik pasas halk nevetgélés közepette segítette összeszedni mindezt.

– Jaj, elnézést, elnézést – motyogta a lány. Miközben mindent eltett a helyére, kicsiny, vajszínű borítékot fedezett fel a retikül belsejében.

Ez nem lehet igaz – gondolta. Hogyan is lehetne, amikor az anyja évek óta felhagyott e régi szokásával. Szíve nagyot dobbant örömeiben, miközben feltépte a borítékot, és kirázta a tartalmát. Két levélke is volt benne, nem csak egy. Az egyik mindennapi apróságokról fecsegett: az időjárásról, a múzeumról, a lakásukról. Volt ott azonban egy kisebb lap is, a közepén kivágott szívvel. Ha ezt a másikra fektette az ember, az üzenet megváltozott. A szív a lényegét sűrítette össze a sok locsogásból: *Szeretlek! Büszke vagyok rád és arra, amit csinálsz!*

Rose azóta hagyott ilyen leveleket a lányának, amióta a munkája hosszabb utakra szólította; ilyenkor Alice-re bízta Ettát. Eze-

ket a kis szeretet-megnyilvánulásokat hol egy neszesszerben, hol egy hegedűtokban találta meg a kislány. Most azonban minél tovább nézte a két lapot, annál inkább megcsappant az öröme. Anyja nem volt éppen az érzelmek embere. Mi ez akkor? Egy levél, a fülbevaló mellé? Így próbál Rose bocsánatot kérni a hidegségéért?

Megnézte a mobilját. Fél óra volt hátra a koncert kezdetéig.

Sehol egy SMS vagy meg nem hallgatott hívás.

Amiben nem volt semmi meglepő.

Hanem... hol van Alice?

Felállt. Retiküljét egy székre rakta, és kisurrant a szobából, hogy megkeresse a tanárát. Alice az imént valahogyan furán viselkedett, legalábbis meglepetten. Több mint valószínű, hogy felhívták, és nehezen szabadult. Vagy éppenséggel ő is nehezen találhatott meg másvalakit. Hiába nyugtatta azonban magát Etta ezzel a gondolattal, egyre inkább hatalmába kerítette a pánik. Beleborsózdott a háta a félelembe.

A nézőtér üres volt. Csak a jegyszedők voltak ott, egy szervező épp eligazítást tartott nekik. Etta végigtipegett a padsorok közötti folyosón a túsarkújában. A színpadon most fejezte be játékát az öreg pasas. Nemsokára ő következik.

Alice-t azonban az előtérben sem találta, ahogy szokta, füléhez szorított mobillal. Ami azt illeti, az anyja is eltűnt. De nem voltak ott a múzeum bejárata előtt és a Nagycsarnokban sem. Kiment a lépcsőre, ahol csak galambokat, tócsákat és turistákat látott. Egy lehetőség maradt mindössze hátra.

Az európai festménygyűjtemény lépcsője felé fordulva összekoccant valakivel. Csaknem mindketten legurultak a fokokon.

– Jaj... ne haragudjon! – lihegte a lány, miközben az idegen megfogta a karját, hogy el ne essen.

– Hová siet így? Csak nem... – meredt rá a pasas ezüstkeretes szemüvege mögött, miközben szája elnyílt a csodálkozástól. Idősebb úr volt. Mondhatni csaknem középkorú, ha nem az máris, a különben hollófekete haját csíkozó ősz tincsekből ítélve. Ettának elég volt rápillantania, és tudta: a Met egyik szponzora az, akit kis híján magával rántott. Öltözéke olyan volt, mintha skatu-

lyából húzták volna ki: makulátlanul tiszta szmokingjának hajtókájába tűzve sötétvörös rózsza virított.

– Nem néztem eléggé körül... igazán nagyon sajnálom – motyogta a lány.

Az idegen azonban továbbra is némán meredt rá.

– Remélem, jól van – hátrált el előle, hogy folytassa a keresést.
– Még egyszer elnézést kérek...

– Várjon! – kiáltott utána az ismeretlen. – Hogy hívják?

Etta felsietett a lépcsőn; a túsarok minden lépésénél hangosan koppant a márványon. Áthaladt a kiállítótermek során, oda-oda intve a biztonságiaknak és a teremőröknek. A lift felé igyekezett, hogy az felvigye a restaurátorok épületszárnyába. Úgy látszik, az anyjának be kellett ugrania valamiért az irodájába, vagy bizalmas megbeszélőnivalója akadt Alice-szel.

Az épületszárny csaknem teljesen elhagyatott volt, egyetlen biztonsági őr, George kivételével, aki, miután ráismert, odabiccentett neki, ahogy végigment a folyosón.

– A kedves mama az irodájában van – közölte George. – Pár perce érkezett, egy sarkában lihegő hölgygel.

– Köszönöm – mondta Etta gyorsan, és kikerülte az őrt.

– Nem ma este van koncertje? Sok sikert! – kiáltott utána George.
Na, igen, a koncert, a hangolás...

– ...évek óta nem hallgatsz rám!

Alig ismert rá Alice hangjára, annyi indulat fűtötte, és oly ritkán esett ez meg vele. A zárt ajtó ugyan letompította, de így is végigvisszhangzott a folyosón.

– Ugyan, menj már, Alice – mondta most az anyja lecsillapodva. Etta térde megroggyant, s fülét az irodaajtóra tapasztotta. – Én vagyok az anyja, és veled ellentétben, tudom, mi jó a gyermekemnek, és mi nem. Eljött számára az idő... ezt te is tudod. Nem térítheted le az útjáról erőszakkal, annak meglenne a következménye!

– Pokolba a következményekkel! És veled is, hogy csak ezekre gondolsz, a lányodra nem. Nem áll még rá készen. Nem kapta meg a megfelelő kiképzést. Semmi nem szavatolja, hogy épen megúszhatja!

Nem áll még rá készen – visszhangoztak a lány tudatában Alice szavai. *Mire nem állok készen?* – gondolta. *A bemutatkozásra?*

– Örökre hálás leszek neked, ezt te is tudod – folytatta Rose.
– Többet tettél kettőnkért, mintsem hogy valaha is viszonzni tudnám. De ne szállj velem szembe, kérlek! Nem érted Ettát, és láthatóan nem is ismered, ha ennyire alábecsülsz. Igenis, meg tud vele birkózni!

Etta valósággal sóbálvánnyá meredt e szavak hallatán. Újra meg újra el kellett ismételnie őket magában, hogy megértse, anyja voltaképpen érte harcol... és Alice az, aki visszafogná a fejlődésben.

Le akarja fűjni a koncertemet! – gondolta rémülten.

– Te viszont láthatóan nem szereted úgy, ahogyan én, ha hajlandó vagy a farkasok elé vetni!

Alice készül lemondani a bemutatkozásomat!

Ez többé nem volt kétséges. Amiért feladta a konzervatóriumot. Amiért lemondott Pierce-ről.

Ami miatt napi hat órát gyakorolt.

Belökte az iroda ajtaját, alaposan ráijesztve anyjára és Alice-re, akik az íróasztal két oldalán néztek farkasszemet egymással.

– Etta... – szólalt meg nyomban az anyja. – Neked most nem a földszinten kellene lenned?

– Nem is tudom – mondta a lány dühtől elvékonyodott hangon, és gyilkos pillantást vetett Alice-re. – Nos, mit gondoltok? Menjek le a földszintre, vagy menjek egyenesen haza? Netalán ezzel sem tudnék egyedül megbirkózni? Ez is kifogna rajtam?

Elszorult a gyomra, amikor Alice intett, hogy lépjen közelebb, egyenesen karjai kelepccéjébe. Mintha Etta még mindig gyerek lenne, és le kellene csillapítani.

Volt valami éles és mérlegelő a tekintetében, amitől a lány egész testében reszketni kezdett. Ismerte ezt a tekintetet. Tudta, mit gondol a másik.

– Azt hiszem, bogaram, valóban haza kellene mennünk – mondta Alice, de megfordulva Rose hideg tekintetével találta szemben magát. – Fejezzük be otthon ezt a vitát.

Etta szíve nagyot dobbant, majd egy újabbat. Fülében vadul dobolt, surrogott a vér. Egyre jobban elkapta a hév.

– Mindent feladtam ezért... mindent! Te pedig most arra kérsz, hogy egyszerűen csak sétáljak arrébb? Hogy újra lemondjam a koncertet, ki tudja meddig? – rekedt be hirtelen az egész lényét letaglózó keserúségtől. – Azt gondolod, nem vagyok elég jó? Igen?

– Nem, bogaram, nem, dehogy...

– Ne hívj így, hallod? – kezdett kihátrálni Etta az irodából. – Felfogtad egyáltalán, hogy egyetlen barátom sem maradt? Hisz azt mondtad, ha akarom azt a koncertet, egyedül erre kell koncentrálnom. Én pedig mindent feláldoztam érte! Semmim nincs már, az égvilágon semmim!

– Drágám, ez nem igaz... – Ezt az anyja mondta, aki most haragja ellenére is aggódva nézett össze Alice-szel.

Az öregasszony újra kinyúlt, hogy átölelje, Etta azonban nem kért ebből... látni is alig bírta, nemhogy hagyja magát bármire rábeszélni.

– Etta... Henrietta – próbálkozott Alice. Ő azonban már túl volt azon a ponton, hogy érdekelje, mit mond bármelyikük.

– Igenis játszani fogok ma este és a saját koncertemen is! – vágta oda a tanárának. – Nem számít, mit gondolsz, hogy hiszel-e bennem vagy sem... hiszek én magamban annyira, amennyire kell. Senki és semmi nem akadályozhat meg abban, hogy fellépjek!

Ezzel sarkon fordult, és végigviharzott a folyosón. Fejét dacosan felszegte, és kihúzta magát. Később majd végiggondolja, hogyan és mivel sértette meg azt a valakit, aki végső soron felnevelte, most azonban másra sem vágyott, mint hogy a rivaldafény megmelengesse a lelkét. Hogy megszabaduljon a mellkasát perzselő tüztől. Hogy megdolgoztassa az izmait, a vonóját és a hangszerét, és úgy játsszon, mintha a világ megszűnne létezni körülötte.

Mindig volt egy pillanat, közvetlenül azelőtt, hogy a vonót a húrokra helyezte, amikor minden kristálytisztává vált körülötte.

Ezért a pillanatért élt, ilyenkor csak a zene létezett számára. A hegedű súlya a vállára nehezedett. A színpad szélén sorakozó lámpák ilyenkor elvakították, nem látott rajtuk túl.

Ez azonban nem egy ilyen pillanat volt.

Gail magából kikelve jött elé a folyosón, és vonszolta a kulisszák mögé. A meghívott vendégek kezdték elfoglalni helyüket a nézőtéren.

– Úgy emlékszem, azt mondta, lesz időm hangolni – suttopta Etta, kis híján felbukva a lépcsőn.

– Az húsz perccel ezelőtt volt – vicsorgott rá Gail. – Ki tud menni így? Ha akar, felkészülhet a Zöld Szobában.

Ettának megremegett a gyomra a gondolatra, de bólintott. Elvégre is profi ő, akit nem hozhat ki a sodrából akármilyen kicsiség. Ugyan mit számít, hogy még soha nem lépett fel ezen a színpadon? Százszor eljátszotta már a *Largo* tételt. Alice nélkül is meglesz, legfeljebb most nem fogja pátyolgatni. Bebizonyítja neki, hogy elbír a feladattal.

– Rendben.

Michelle, az Antoniust őrző kurátor a Zöld Szobában várt rájuk. Etta lélegzet-visszafojtva nézte, hogyan emeli ki a tokjából és helyezi gyöngéden a kezébe. Olyan óvatosan fogta körül ujjjaival a hangszer hosszú, kecses nyakát, mintha egy naposcsibét venne a kezébe. Hálásan fogadta a hegedű súlyát és a vele járó felelősséget.

Igyekezett nem nézni Sophiára, arra a barna lányra, aki a sarokból leste, s a húrokra fektette a vonót. A hang, amit kicsalt a hangszerből ugyanolyan meleg és aranyló volt, mint a Strad fája. Halkan felnevetett, s szorongása izgalomnak adta át a helyét. Hegedűje szépséges herceg volt. Úgy érezte, elolvad minden egyes új hangtól.

„Nem áll még rá készen. Nem kapta meg a megfelelő kiképzést. Semmi nem szavatolja, hogy épen megúszhatja...”

Etta behunyta a szemét, s állát megfeszítve próbálta megfékezni a kibuggyanni készülő könnyek áráját. Ugyan mi jogon kiabált Alice-szel? Hogy képzelte, hogy az ő ítélete többet ér, mint

ezé az ünnepezt öregasszonyé, aki több tucat hegedűművész mestere volt?

Gyomra görcse rándult, ahogy végigsöpört rajta a bűntudat, harag és csalódás vihara.

Hogyan is mondta Pierce? A te szemedben a zene mindennél előbbre való. Nálam is. Akár még önmagadnál is.

Etta mindezt nem vitatta, elvégre is ő szakított a fiúval. Szíve még mindig elszorult az emlékektől, hiszen szerette. Hiányzott neki a csínytevések könnyed lendülete, mikor például egyszer éjnek éjvadján kilopózott, hogy találkozzanak. Milyen isteni is volt egyszer-egyszer felrúgni az összes önmagának felállított szabályt!

Csakhogy egy évvel azután, hogy a barátságból szerelem lett, második lett egy olyan versenyen, ahol pedig mindenki egyöntetű véleménye szerint őt illette volna meg az első hely. Egyszeriben elvesztegetett időnek érezte az együtt lógást Pierce-szel: mikor náluk dekkoltak vagy megvárta a srácot az iskolája előtt. Fontolgatni kezdte, nem engedné-e előbb Alice a közönség elé, ha ezeket az értékes perceket mind-mind a gyakorlásnak szentelné? Mélyebben elmerült a zenében, és egyre jobban elzárkózott a fiú elől.

Lerázta őt magáról – ahogyan minden mást is a hegedűjén kívül –, és elvárta tőle, hogy legyenek újra barátok, mint régen. Csak barátok és Alice tanítványai. A szakításon azonban csak úgy tudta túltenni magát, hogy még jobban a feladatára fókuszált. Tilos volt arra gondolnia, hogy senki nem hívja fel vagy küld neki SMS-t; hogy elüldözte magától egyetlen barátját.

Alig néhány héttel később összefutott Pierce-szel a Central Parkban; egy iskolatársával csókolózott éppen. Etta menten sarkon fordult, és elsietett. Felrohant az ösvényen, amelyen eljött idáig. Csak nézett lefelé kábultan, mintha arra várna, hogy megnyíljon alatta a föld. Mégsem engedélyezte magának a sírást. Eheylett hazament, és hat álló órán át egyfolytában gyakorolt.

Most pedig még Alice sem hisz benne.

Megjelent Gail. Meg kellett volna kérnie, várjon egyetlen percig, egy pillanatig, amíg összeszedi magát. De nem, némán követte

a fejhallgatójába beszélő nőt. Máris körülvette a színpad lágy, kékes fénye. A taps tompa morajként ért el hozzá.

Jaj, csak el ne ejtsd, el ne ejtsd...

Megtalálta a jelet, ahová állnia kell. Egyetlen pillanatot engedett meg magának, hogy megforgassa kezében és jobban megnézzze magának a hegedűjét. Ujjai gyöngéden végigsiklottak a hangszer hajlatain. Ahogy ott állt a rivaldafényben, várta, hogy elcsöndesedjen lelke háborgása; hogy csillapodjék az idegfeszültség, és már csak arra a súlyra figyeljen, amit a kezében tart.

A Metropolitan Museum of Art Grace Rainey Rogers előadóterme nem volt a legfényesebb színtér azok közül, ahol már fellépett. Még csak az első tízben sem volt benne. Mindazonáltal elviselhető volt, és ami ennél is fontosabb, az övé erre a néhány percre. Hétszáz szempár szegeződött rá a mennyezetvilágítás éles fényében, amely végül kékes sugarak hullámaivá szelődült – mind ez az óceán szélfúttá, fodrozódó felszínére emlékeztette.

Tessék, a tiéd.

Elült a taps. Valaki elköhintette magát. Felpittyegett egy mobil, SMS érkezését jelezve. Etta azonban ezúttal nem süppedt bele abba a mély koncentrációba, amely fellépéseit megelőzte, hanem csupán a felszínig hatolt el.

Játssz, és kész.

Vett egy nagy levegőt, és belevágott a *Largó*ba. Hétszáz néző leste minden mozdulatát. Kicsalt a hangszerből két ütemet, háromat...

A zene lassan szívódott belé, vérzett át a tudatán, ahogyan a napsütés melengeti meg az ablaküveget. A koncentráció kitarzott, de mindössze néhány másodpercig. Valami furcsa lárma vette kezdetét a muzsika mélyén, amely hirtelen fülsértő sikollyá robbant.

Etta habozva folytatta, miközben szeme a technikus bokszát leste, nem inti-e le, hogy hagyja abba. A nézők moccsatlanul néztek fel rá, mint akik semmit sem hallanak az egészből...

Nem emberi hang volt ez, és zeneszerszámból sem gyötörhetete elő senki.

Abbahagyjam? Folytassam?

Etta az utóbbival próbálkozott. Tovább játszott, szorongása azonban közben a tetőfokára hágott. Miért nem tesz már valami valamit e dobhártyarepesztő háttérzöreje ellen, amely elárasztja a tudatát és egészen elkábítja? Egész teste görcsbe rándult, forgott vele a világ. Felső ajkát verejtékcseppek gyöngyözték. Olyan volt... mintha... mintha valaki kést forgatna meg a koponyájában.

A levegő remegett körülötte e szörnyű ricsajtól.

Elég legyen, hagyják abba! – gondolta ijedten.

Még elrontom a végén...

Alice-nek igaza volt...

Észre se vette, hogy nem játszik már. Egészen addig, amíg meg nem jelent Gail, aki sápadtan, elkerekedett szemmel toporgott a színpad szélén. Etta két kezébe temette az arcát, mert fuldadozott, akkora nyomás nehezedett a tüdejére. Nem mert a közönségre nézni, sem Alice-t vagy az anyját megkeresni a szemével a nézőtéren, hiszen nyilván szörnyülködve figyelik.

Mellkasát, nyakát, arcát elárasztotta a szégyen gyomorforgató hulláma. Először fordult elő vele, amióta bő tizenöt éve színpadra lépett, hogy megfordult, és elrohant. Az éktelen láрма azonban, amely elüldözte a pódiumról, továbbra sem tágított mellőle.

– Mi történt, Etta? – tudakolta Gail rémülten. – Jól van?

– Ez a zúgás... – hörögte a lány, szinte önmagának is érthetetlenül. – Ez a zúgás...

Michelle, a kurátor fürgén kivette kezéből az Antoniust, még mielőtt elejthette volna.

– Nincs itt semmiféle zúgás – mondta Gail. – Mindjárt hozok egy pohár vizet... Keresünk egy helyet, ahol leülhet...

Valami nincs itt rendben. Etta a többi hegedűs arcát fürkészte. Nekik is hallaniuk kellett...

De láthatóan nem hallották. E zúgás és saját dübörgő szívverése töltötte be a csöndet, miközben a kollégák üres tekintettel bámultak vissza rá.

Nem ment el az eszem, nem őrültem meg...

Hátrált egy lépést. Tovább nem mehetett, mert hátulról tovább ostromolták ennek a vérfagyasztó morajnak a hullámai. Csapdában érezte magát. Pánik kerülgette. Keserű epe karcolta a torkát.

– Induljon akkor maga! Menjen! – kiáltott rá az egyik öregre Gail magából kikelve.

– Majd én kezelésbe veszek.

Az a barna hajú lány, Sophia, karon ragadta Ettát, és kilépett vele a Zöld Szobából. Etta egészen eddig nem tudta, milyen bizonytalanul áll a lábán. Arra kényszerült, hogy egy vadidegenre támaszkodjon, aki ráadásul egy fejjel alacsonyabb nála.

– Jól vagyok... – motyogta imbolyogva.

– Nem, nem vagy jól. Én is hallom – mondta Sophia. – Gyere!

A legkézenfekvőbb magyarázat az volt, hogy összeroppant, hogy a stressz kifogott rajta, csak hát másvalaki is hallotta ezt a lármát... Ugyanolyan valóságos volt ennek a lánynak, mint neki. Megnyugtatta, hogy nem bolondult meg, nem kapott idegösszeroppanást most, amikor a gyerekkorból megörökölt lámpaláz és Alice kishitűsége együtt, egymásra rájátszva rontott rá.

A sírás kerülgette, mégsem tudott sírni, holott megkönnyebülést jelentett volna. A fülsiketítő ricsaj perzselő késként forgott a bőre alatt, miközben Sophia bennfentesen végigvezette a kullisszák mögötti labirintuson. Egy mellékbejáraton át kijutottak a múzeum kongó, üres sötétjébe, közvetlenül az egyiptomi szárny elé.

Várj csak! – mondta volna Etta, de nyelve nem engedelmeskedett az akaratának. – *Mi ez? Hová megyünk?*

– Innen jön ez az egész – mondta Sophia, és tovább vonszolta magával.

Etta egy lépést tett az egyiptomi részleg felé, mire a zúgás felhangosodott, mintha egy rádióállomásra talált volna rá a keresőgombbal. Újabb lépést tett; ettől a lárma még elviselhetlenebb lett.

Mintha az izgatná fel, hogy figyelem.

Mintha azt akarná, hogy rátaláljak – gondolta Etta.

– Mi ez? – kérdezte. Meglepődött, hogy remeg a hangja. – Miért nem hallja más?

– Mindjárt rájövünk... Etta, rendben? Menjünk!

A sötétben a Met egészen más arcát mutatta. Most, hogy nem hemzsegték a folyosóin látogatók, a falak minden kis neszt felerősítve vertek vissza. A ziháló légvételeket. A túsarok koppanását a kövön. A lábszárát és bokáját legyező léghuzat zizegését.

Hol vagy? Hol? – gondolta.

Ki és mi vagy?

Elhaladtak a fáraók figyelő tekintete előtt. Napközben, a múzeumi nyitva tartás idején ugyanezek a termek aranyló, napmeleg fényben fürödtek. Most azonban a vajszínű falak és a mészke kapuzat is sötétbe borult. Árnyak szorongtak vájataikban. A szarkofágok és a szörnyfejű istenek festett arca mintha gúnyos vigyorral nézett volna le rá, ahogy ellépkedett a kiállított tárgyak előtt. A dendarai templom romjait megsápasztotta a spotlámpák fénye. A rézsútos üvegfalon túl, odakint sötétség terjengett. A zúgás nem onnan származott.

Sophie elvonszolta a templom előtti vízmedence előtt. Ókori fáraósobrok mellett mentek el egészen a kapuig. Azon a kis ajándékbolton is átvágtak, amely a múzeumnak ezt a szárnyát az amerikai részleggel kötötte össze. Sem egyetlen tudós, sem őr, senki és semmi nem állta útjukat.

Senkitől sem várhat segítséget.

Menj, keresd meg anyut és Alice-t! – adta ki magának a parancsot.

Mégsem tehette. Tudnia kellett, mi ez. Hívta a hang...

Minden vér kiszaladt a fejéből, mígnem olyan könnyűnek érezte magát, mint a körülötte szédelő porszemek. Olyan volt, mintha egy álomba csöppent volna. A folyosók falai is mintha feloldódtak volna, felfalva az aranyozott tükröket, a mives, faragott komódokat és székeket. Árnyak táncoltak az ajtónyílásokban, befelé csalva a lányt, a vészkijárat felé terelve lépteit. A lárma mostanra pergő dobszólóvá változott, amely egyre hangosabb és hangosabb lett, míg végül azt hitte, kettéreped a koponyája ekkora nyomás alatt...

Ekkor fülsiketítő lövés dördült, amely a dobszólón is áthatolt. Sophia is megtorpant, amikor meghallotta. Etta egész testében megremegett. A lövés felrázta kábulatából. Égés bűzét érezte, valamiféle vegyi anyagét.

Először a vért látta meg, amint a lábujjai felé szivárgott a kőpadlón.

Aztán a hófehér haját.

A járólapokon elterülő testet.

Sikoltozni kezdett, mindhiába, a pergő ritmus nem maradt abba. Félrelökte a meglepett Sophiát, hogy a hideg kövön heverő testhez lépjen. Sírás fojtogatta, ahogy térdre rogyott Alice mellett.

Lélegzik, akkor él. Lélegzik...

Alice kinyitotta a szemét. A halványszürke szemgolyó a semmibe révedt.

– Bogaram, te vagy?

Vér fröccsent elő a mellkasából, majd legyezőszerűen szétterjedt Etta ujjai alatt, ahogy a sebre szorította a tenyerét. Elsötétült előtte a világ, semmit sem értett.

Mi történt itt? Mi?

– Lelőtték? – hajolt át a válla fölött Sophia. Remegett a hangja. Félhetett valamitől? – De hát ki?

Kiáltás harsant a folyosó túlsó végében. Három szmokingos úr közeledett feléjük, mintha lassított felvételen látta volna. Az egyik az a kesztyűs idegen volt, akivel korábban a Nagycsarnokban ütközött össze. A mellettük villogó vészjelző fénye visszatükröződött a szemüvegén.

– Hívják a 911-et! – kiáltotta Etta. – Ide, ide, segítsen valaki!

Enyhe nyomást érzett a kezén. Alice szeme akkor csukódott be, amikor lenézett:

– ...a régi... ismerős helyek... menekülj...

Alice következő légvétele már zihált. Többé nem vett levegőt.

Etta sikoltani akart, de nem hagyta el hang a torkát. Karok fonódtak a derekára, s húzták fel a padlóról. Kapálózva próbált kiszabadulni szorításukból.

Elsősegély... Alice-t fel kell éleszteni... mert...

Mi a csuda folyik itt?

Mögöttük nyikorogva kinyílt a lépcsőre vezető ajtó. Etta kiszabadult tincsei izzadt arcára és nyakára tapadtak.

A lépcső olyan világos volt az épület egészéhez képest, hogy a lánynak el kellett takarnia szemét az éles fény elől.

Megint az a dobszó... még a levegő is remegni látszott a lépcsőpihenő szélén, közvetlenül a kövezet fölött, egy ritmusra a dobpergéssel. Úgy reszketett, ahogy a hőség száll fel a járdákról a forró napokon. A falak meg mintha Ettára dőltek volna.

– Elnézést...

Előrelökték, és a világ darabokra tört szét körülötte. Látótere peremén sötétség terjengett; ez szívta magába, préselte össze a gerincét, penderítette a magasba ellenállhatatlan erővel. Elvesztette az öntudatát, képtelen volt immár világosan, logikusan gondolkodni. Nem mondta már magában, hogy „hagyjanak, anyu, segíts!” Minden eltűnt körülötte.

Eltűnt ő maga is.

Nem lassacskán eszmélt magára, hanem egyetlen szemvillanással. Mintha életre pofozták volna.

Órák, napok múlhattak el, fogalma sem volt, mennyi idő... kisebbfajta örökkévalóság telhetett el, mire kinyitotta a szemét. Mellkasára továbbra is hatalmas nyomás nehezedett. Alig kapott levegőt. Mikor megpróbált felülni, hátha úgy könnyebb lesz, megroppantak a csontjai. Keze-lába megmacskásodott, ahogy nyújtózni próbált. A sötétben tapogatózva valami keménybe és érdesbe ütközött...

Fa – gondolta. *Hal*, mondta magában aztán, mert ráismert az átható szagra.

Köhécselni kezdett. Nagy nehezen kinyitotta a szemét. Kis szoba vált láthatóvá körülötte. A fapadló meredeken lejtett jobb fele, akár egy lesiklopálya.

Ahogy szeme lassan hozzászokott a sötéthez, Etta maga alá húzta a lábát és kiegyenesítette a derekát, hogy fel tudjon ülni.

Hol is volt? Egy beépített priccsen, de az egész valahogyan bölcsőre is hasonlított.

A múzeum... mi folyik itt?

Volt valami... valami... robbanás...

Hová lett a lépcső hideg kövezete? Hol vannak a tűzoltókészülékek?

Szíve a torkában dobogott, akár egy megszorongatott állat. Tagjai megdermedtek, mintha fából faragták volna ki őket. Dörzsölni kezdte a szemét, mert égett, viszketett, és továbbra is fekete pontok táncoltak a látóterében.

Alice. Hol van Alice? Okvetlenül látnia kell őt...

Zúgott a füle. Úgy surrogott benne a vér, ahogy az eső kezdi paskolni az ablakot vihar idején. Aztán egyik pillanatról a másikra elárasztották a hangok. Nyikorgás, nyögések, lábdobogás, recsegés-ropogás, sikolyok...

– ...előre!

– Mögém!

– A sisakot!

Rikkantások, csattanások, mint amikor összevernek két cintányért. A helyiséget fojtó, ezüstösen szétterülő füst töltötte be.

Nem, ez nem a lépcső volt, sem a Met valamelyik irodája. A falakat sötét, kidolgozatlan fa alkotta. Megfordulva egy szék körvonalai derengtek fel előtte. Valaki kuporgott rajta; két karjával eltakarta a fejét.

– Helló! – hörögte, és tántorogva feltápáskodott. Újra megdőbrent, mert durva szövet karcolta karja és lábszára bőrét. Amióta magához tért, most először állt meg benne az ütő.

Nem a fekete ruhája volt rajta.

Ez... a padlót verte... valamiféle halvány színárnyalat lehetett; hogy mi, azt nem tudta megállapítani a sötétben. Úgy összeszorította keblét és felkarját, hogy mozdulni is alig tudott.

– Ó!

Ezt egy lány mondta. A széken kuporgó valami megmozdult, és a rajta ülő valaki felállt. Etta szíve megremegett, ahogy eszébe jutott az ismeretlen lány a koncertről! Előrelendült, félrelökve

a lányt, hogy közelebb kerüljön a háta mögött világító fényforráshoz... egy ajtónyíláshoz.

Ő lökött le a lépcsőn... Az első emlékfoslány az összes többiét magával hozta. Minden egyszeriben a helyére került.

– Nem, nem... itt lent kell maradnunk! – kiáltotta a lány. – Kérlek, hallgass meg!

Etta végigtapogatta a falat, amíg egy reteszre nem talált. Kitért a szűk, sötét odúból. Sűrű füst vágódott az arcába, szemét elvakította a fény, fájdalmasan fehérré sápasztva a világot. Aztán újra kezeket érzett a hátán, ám csak annál hevesebben tört előre a füstön át. Végül felbukott valamiben, és elterült a földön.

Ne gondolkodj, kelj fel! Feltápáskodott, de aztán megdermedt mozdulat közben. Széles fehér szoknyája egy hátán heverő férfin söpört végig.

– Bocsánat – hebegte –, én csak... – Az ismeretlen fölé hajolt, hogy lássa, jól van-e. – Maga, ugye...

A férfi vizeskék szeme a mennyezetre szegeződött, a döbbenet és a fájdalom merev maszkká változtatva az arcát. Nevetségesen avitt kabátjának fényes gombsorát feltépték, az alatta lévő ingre pedig ráfröccsent valami...

Jaj... istenem...

– Uram? – Ettának sehogyan sem állt nyelvére ez a szó. A pasas nem mozdult, még csak a szeme se rebkent. Etta dermedten, bénult aggyal nézett le rá, ahogy szemrevételezte a tulajdon bőrét, keblét, hasát és ruháját beszennyező sötét folyadékot. A pasas véreben térdepelt. *Vérben dagonyázom* – gondolta.

Mi ez az egész?

Még mielőtt bármit határozhatott volna, már talpon is volt. Megindult a felülről rásugárzó fényforrás felé. A füst sűrű felhőben vette körül, fulladozott. Körülötte gázlámpások törtek raptírára, robbanásaik félresikerült tűzijátékra emlékeztettek. Ment tovább a fény felé, mignem térde nekiverődött valaminek... egy lépcső volt. Felcsippentette a szoknyája szegélyét, vastkos rétegeit meg a derekához fogta, és megindult felfele a lépcsőn. Nem ér-

dekelte, hogy ömlik a könnye. Friss levegőre vágyott és arra, hogy kikerüljön ebből a rémálomból.

Ehelyett egy újabb kellős közepén találta magát.

AZ ATLANTI-ÓCEÁNON
1776

2. fejezet

ÖRDÖG ÉS POKOL! NEM ODALETT AZ AZ ÁTKOZOTT HARANG IS!

Nicholas hátrapenderült, s beleöklözött a következő fickó képebe, aki útját próbálta állni. A harang rapityára tört, forró, füstöl-gő darabjai szétszóródtak a fedélzeten. Ráadásul sajnos némelyik tetembe vagy testrészebe is beleékelődtek... ezek szanaszét hevertek, a becsapódó gránát döntötte le őket a lábukról.

Így, az események sűrűjében képtelenség volt megítélni, mennyire rongálták meg a foglyul ejtett hajót a *Challenger* tüzérei. Most, hogy túl voltak a zsákmány elejtését kísérő kezdeti erőszakon, Nicholas gyors szemlét tartott a *Challengeren*, most pedig ezen a másik hajón. Gyönyörű példány volt, meg kell hagyni. Hál'istennek mind a három árboca állt, kitartott, dacára annak, hogy valóságos golyózápor hullott rá. A hátsót minden kósza fuvallat megremegtette; úgy ingott ide-oda, akár egy részeg. A vitorlákat is alaposan megtépázta és meglyuggatta az ütközet. *Sebaj – gondolta Nicholas – a foglyul ejtett hajó legénysége majd gyorsan újat húz fel a régi helyében. Már természetesen miután megadták magukat.*

Nicholas a következő hullámot az arcába kapta. Megfigyelte viszont, hogy a hajó nem süllyedt a vízvonal alá az ágyútűz hatására, azaz anélkül tudták elfoglalni, hogy ronccsá lőtték volna.

Nem akarta átadni magát a győzelmi mámor léha, szédítő érzésének. Még mielőtt ez a nap véget ér, a zsákmányul ejtett vitorlás kapitányaként visszakormányozza a kikötőbe élete első hajóját.

Végre kiszabadulhat a múlt fogságából.

Ezek az istenverte idióták mindazonáltal még idejében meghadhatták volna magukat. Úgy mindkét fél elkerüli a vérontást, nem beszélve a hajóácsoknak okozott főfájásról. Milyen kár, hogy a tengerhajózás az egyetlen foglalkozás a világon, ahol a hibát dicséret illeti, már amennyiben bátorság látszata mögé bújlik.

Ez a hajó, az én hajóm – gondolta nyakasan, hiszen az lesz, ha egyszer a tisztjei végre beismerik a megkerülhetetlen tényt, hogy vereséget szenvedtek –, *míves példány, ha nem számítom a Challenger és legénysége által okozott károkat. Háromárbcos vitorlás. Az előárbcos keresztrudas. A főárbcos orr- és farvitorlával van felszerelve, négy-szögletes fővitorlája fölött derékvitorla foglal helyet.* Abban a pillanatban, amint észrevették a távolban a szélben duzzadozó vitorlákat, a *Challenger* legénysége úgy vetette utána magát, akár egy cápa. A sebesen sikló, áramvonalas szkúner ráharapott a zsákmányra. Mivel a sebesség az ő oldalukon állt, aligha számított, hogy ágyúk dolgában az ellenfél volt fölényben; az ő tizenkét ágyújukkal szemben nekik tizenhat volt. Jó kis préda volt ez a kereskedőhajó azok után, hogy a *Challenger* legénysége hosszú heteken át vadászott rá Nyugat-India vizein. Nem véletlenül épp erre bérelték fel őket.

Nicholas magának sem ismerte be szívesen, miért akarta annyira Ironwood ezt a hajót. A két nő kellett neki, a vitorlás utasai.

Hirtelen surranó neszt hallott izzadt, átforrósodott háta mögött. Jobbra hajolt. Menten be is verte vállát a fába, miközben egy harci bárd csapott le a feje fölé.

Attól a pillanattól fogva, hogy a két hajó tüzelni kezdett egymásra, sűrű füst terjengett körülöttük. Aznap rossz volt a széljárás, és az istennek sem vitte el, nem tisztította meg a levegőt. Meddő küzdelem volt ez már. A vak is láthatta, hogy a győzelem az övék. Nicholas utat vágott magának a tetemek egyre növekvő halmában és a fedélzetet megfestő vérben.

A harci bárdot suhogtató tengerész csak csörtetett előre a pengő acél kaoszában, a kovás puskák dobhártyarepesztő durranásai közepette.

A fedélzet megremegett Nicholas lába alatt, mikor Afton, a *Challenger* egyik matróza elesett tőle pár arasznyira. Mellkasát ólomgolyók szaggatták fel, arca a hitetlenkedés és megbotránkozás halotti maszkiájává változott.

Nicholas magából kikelve nyúlt fegyvere után. Már kilőtte a puská egyetlen töltényét, újratölteni pedig nem volt ideje. Elhajítani sem akarta, sajnálta volna. Átkozottul jó kis karabély volt. A kötélzet gubancában felfedezett egy kést. Valaki ezzel próbálta elnyiszálni. Kirántotta. Szarvasagancsból készült nyelét díszes faragás borította. Menten jobb kedve támadt.

A mokány, kis növésű tengerész elködösödött tekintettel, rikoztozva támadt rá; arca verejtéktől és koromtól csillogott. Nicholas ismerte ezt a vérszomjas tekintetet, amely akkor ül ki a szemekbe, amikor elragadja őket a harc heve.

Sajgott a jobb válla, ahogy felemelte töltetlen karabélyát, és megjátszotta, hogy céloz vele. A szürkésen derengő fény megcsillogt a fegyver csövén, amely izzani látszott a kezében. Támadója olyan hirtelen torpant meg, hogy a lába kis híján kicsúszott alóla. Elég közel volt Nicholashoz, hogy megcsapja a szaga, az izzadság és lőpor átható bűze. Azt is látta, hogyan tágulnak ki az orrcimpái a meglepetéstől. Keze elernyed a harci bárdon, igaz csak egy pillanatra. Nicholas ezt a pillanatot használta ki. Elhajította a kését. Szinte hallani vélte, ahogy beletalál a tengerész húsos nyakába. Keserű elégtételt érzett ezért.

A küzdelem lassulni látszott, ahogy egyre többen jöttek rá, elvesztették az ütközetet. Ki is merültek, és a lőportartók is kiürültek. Ahol korábban kiáltások harsantak, most csönd honolt. A kés változatlanul ott meredezett oldalt a tengerész nyakában. Elfordulhatott, amikor telibe kapta. Ki akarta húzni, de rosszul tette, mert a saját vérébe fulladt bele. Nicholas fölé hajolt. Közben ösztönösen megvetette a lábát a ringó hajón.

– Egy... piszkos... nigger... küld... a... pokolba – hörögte akadozva a matróz.

Ahogy ezt kimondta, vér spriccelt a mellényére. Nicholason jéghideg düh lett úrrá. Pedig nevezték őt már sok mindennek, ütötték-verték, és mindezt csak azért, mert balkézről szülte meg egy rabszolganő.

Talán ez is a különbség győzelem és vereség között. Mára megbecsülte a környezetet. A tengeren nem az számít, honnan jöttél, hanem hogy meg tudod-e fogni a dolog végét, és mennyire vagy hajlandó küzdeni a társaidért. Nicholas rég eldöntötte magában, hogy nem hátra néz, hanem előre.

Mégis... felbőszítette, minek nevezte a haldokló. Milyen acsargó gyűlölettel ejtette ki a becsmérlő szót. Keményen megmarkolta a kés nyelét. Ahogy a matróz fölé hajolt, megcsapta savanyú szájszaga.

– Ahogy parancsolja, uram – morogta, és elmetszette a fickó torkát.

Nem az az ember volt, aki örömét leli az öldöklésben, most mégis elégtételt érzett, miközben minden szín kiszaladt a legény arcából, s a bőre hamuszürkére változott.

– Szebb halála volt, mint amelyet én adtam volna neki.

Hall kapitány kicsivel a háta mögött állt, s mialatt a lassuló küzdelmet nézte, szutykos rongyot szorított a homlokához. Mikor elvette, hogy jobban lásson, vér szivárgott egy vágásból, amely egyik busa szemöldöke fölött húzódott.

Nicholas nyelt egy nagyot, mert gombócot érzett a torkában.

– Na, igen – morogta. – Soha nem élveztem különösebben a kiontott belek látványát.

A kapitány harsányan felkacagott. Nicholas térdnadrágjába törölte a kését, s a tagbaszakadt hústorony mellé lépett. Ő maga sem volt éppen alacsony; vállát megszélesítette, izmait megedzette, hogy éveken át köteleket húzott-vont vagy szállítmányt cipelt. A kapitányt azonban mintha Rhode Island parti szikláiból faragták volna.

Nicholas áhítatosan tisztelte attól a pillanattól fogva, hogy egy évtizeddel korábban a keze alá került. A Vörös Ördög, így nevezték tengerészkörökben. Mostanra egyedül a szakála őrizte meg eredeti színét. Széles ábrázatán évről évre mélyebbek lettek az árkok, több foga és ujja is hiányzott, de továbbra is gondozott volt a megjelenése, és rendet tartott a hajóján. Gondja volt rá, hogy jól tartsa és kifizesse a legénységét. Az ő köreikben nem volt ennél nagyobb dicséret.

Hall kapitány most apai aggodalommal jártatta végig tekintetét Nicholason. Megpróbált ugyan leszokni erről a rossz szokásáról, ez azonban sehogyan sem sikerült.

– Veled ellentétben én senkit sem engedek ilyen közel magamhoz – biccentett Nicholas a homlokseb felé. – Nincs szükség felcserre?

– Hogy mindenki rajtam mulasson, csak mert egy hajósinas kupán vágott egy kanállal, miközben lefelé igyekeztem a lépcsőn? A gonosz kis manó! Nem, nem, soha! Inkább süssenek meg elevenen!

Nicholas hangosan horkantva felkacagott.

– Megtaláltad a nőket?

– Meg biza. A tisztí kabinban vannak a hajó farában a galambocskáim. Senki egy ujjal nem nyúlhat hozzájuk!

Nicholas megkönnyebbült, s szinte el is feledte már a haldokló utolsó szavait. *Helyes.*

– Ez a megbízatás... – kezdte a kapitány aznap vagy ötödször. – Meg kell mondjam, Nick, hálás vagyok ugyan, hogy miénk a hajó a rakományával együtt, mégis rossz érzéseim vannak. Jobb szeretném, ha nem közösködnél ezzel a családdal. Nagyon úgy fest, hogy többről szól ez, mint hogy elvigyük a nőket New Yorkba.

Naná, hogy többről volt szó! Ennél a családnál mindig többre lehetett számítani. Ironwood üzenete néhány nappal azután érkezett, hogy befutott a Lowe & Lowe Szállítmányozókhöz, Nicholas munkaadóihoz a rég várt hivatalos engedély. Ez lehetővé tette, hogy törvényesen – már legalábbis gyarmati viszonylatban – vadászának brit hajókra. Alig volt egy hete, hogy megfontolja és Hall elé

tárja Ironwood felkérését, a beleegyezését kérve, hogy felhajthassa ezt a brigget és utasait. Megbeszélték, hogy titokban tartják útjuk célját, és nem avatják be a legénységet Ironwood üzelmeibe. Nem egyhamar fogadta el az Öreg feltételeit. Közben egyfolytában azon morfondírozott, nem újabb csapda-e ez, amelyet Ironwood azért állít neki, hogy visszacsalogassa magához, és még egyszer utoljára bosszút álljon rajta.

Csakhogy már három éve történt. Pontosan tudták, hol találják, ahogyan ezúttal is megkeresték. Amennyiben vére szomjaznak, már előbb jelentkeztek volna.

Egy kis kockázatot kibír – gondolta. Majd megvédi magát, ha úgy hozza a sora. A tények mindenképpen Ironwood ajánlata mellett szóltak, ami fölöttébb kedvező volt. Ha teljesíti a megbízatást, előbb éri el élete célját, mint a kalózkodással.

Hozza a két nőt New Yorkba szeptember 21-ére. A hajó és a rakomány ezután a magáé – állt a levélben takaros, fegyelmezett kézírással.

Nicholas az utóbbi három évet a Lowe & Lowe szállítmányozó vállalat alkalmazásában töltötte. Kereskedőhajókon robotolt, amelyek Nyugat-Indiákból a gyarmatokra igyekeztek a háború kitöréséig. Mindeközben megtiltotta magának, hogy Julianre vagy akár az átjárókra gondoljon. Túl fájdalmas lett volna. Egyre reménykedett, hogy Lowe és a fia rábíz egy kalózhajót. Pontosan emlékezett azonban, milyen feszengve mérte végig a két Lowe, amikor Hall kapitány először felvetette az ötletet. Igazán elégedettek lehettek vele, nem ez volt az ok. És ha nem ez, akkor az ő személye, a bőre színe. A Lowe-k habozása csak megerősítette elhatározásában, hogy előbb-utóbb a maga ura lesz, nem holmi cégek alkalmazottja.

A jelenlegi megállapodás úgy szólt, hogy a Lowe-k megtartják a rakományból befolyt összeg zömét, a többi pedig a *Challenger* legénységéé. Hónapokba telhet, amíg újabb zsákmány kerül eléjük. Az óceán hatalmas, s a kereskedőhajók egyre jobban kitapasztalták, hogyan kerüljék el a kalózokat. Ő, Nicholas talán így fog megvéni; fogához kell vernie minden garast, amíg elkopik a teste,

és meghal a szíve. Gyűlölte az Ironwoodokat – tomboló haragja hurrikánokkal ért fel –, de az adósai voltak, s ideje volt, hogy megfizessék, amivel tartoznak neki.

– Megnézted a rakományt? – kérdezte most.

Hall felsóhajtott, mert átlátott rajta.

– Rápillantottam – felelte.

Ekkor egy tengerész tört elő a füstből, vad harci kiáltások közepette lengetve a szablyáját. Nicholas felé lendült. Mire azonban előkapta a kését, a kapitány már előrántotta a karabélyát, és tüzelt.

– Cukor, rum, gyapot meg a ballaszt – folytatta Hall, mintha mi sem történt volna. Támadójuk elzuhant a fedélzeten. Hamarosan vértócsa terjengett körülötte. – Kissé meg is ijeszt, milyen jól sikerült mindez. Te megkapod a nőket, és mindenkinek busás haszon üti a markát. Még válaszfal is van a hajófenéken a legénység elrekesztésére. Ha már erről beszélünk, meg kell keresnünk a kapitányukat, vagy aki annak látszik. Menj, kutasd fel, hogy megadják magukat végre... – Hall nem folytatta, mert valami elvonta a figyelmét.

Nicholas akkor látta utoljára így elkomorodni Hallt, amikor a volt hajószakács bejelentette, patkányhúst adott a legénységnek marharagu helyett.

Követte a kapitány tekintetének irányát. Az egymásra fenekező tengerészek között borzas fej bukkant elő a hajó gyomrából. Úgy emelkedett ki a füstből, ahogyan Perszephoné tér vissza az alvilágból.

Nicholas döbbsen nézte, hogyan ütközik neki a lány a tűzmester mezítelen, sebhelyes hátának. De nem sikoltott fel, akkor sem, amikor Davies bárdját lengetve hátrapenderült, hogy a következő pillanatban kettéhasítsa vele. Az ő meglepett rikoltása keltette fel a körülöttük állók figyelmét.

A pokolba a bámész népséggel!

Nem Sophia volt... tudta, hogy egy másik nő is van a fedélzeten... hanem ki ez a harcias amazon?

– Szegényke, nagyon kijött a sodrából – morogta háta mögött a kapitány. Hiába gázoltak vérben, s heverték holtak a lábuknál, olyan szelíd lett az arckifejezése, mint egy gyermeké. A vén ku-

jon soha nem tudott ellenállni a női szépségnek, kivált, ha a nők lovagias közbelépésre szorultak. Márpedig ez egy ilyen eset volt. A lány fehér ruhája elszakadt a csípőjénél, és merő vér volt.

– Megsérült – felelte Nicholas élesen. – Mi a fészkes fenét keres itt?

A lány most felé fordult, mintha meghallotta volna a szavait. A fiú már azon volt, hogy beavatkozzon és kimentse e véres színtérről, mikor az egész óceán megrázkódott, és a fedélzet is megremegett alatta. Meglepetten felhőrdült, ahogy nekiverődött a kapitánynak.

A lány lába alól nem szaladt ki a talaj. Ahogy felé közelítettek, úgy hátrált ő előlük. Egészen a mellvédig, ahonnan már nem volt hová menekülnie. Tekintete ide-oda rebbent, majd megállapodott egy dárdán. Gondolkodás nélkül felkapta.

– Ne közelítsenek! – kiáltotta.

Nicholas minden porcikája fájdalmasan megfeszült, ahogy megpillantotta dühödt arckifejezését, miközben a lány kétségbeesetten suhogtatta fegyverét. Sűrű mézszőke haj, ívelt szemöldök, a szempár meg akár egy vadmacskáé. Hosszú orr, a telt ajak ellensúlyaként. Nicholas számára megállt az idő. *Ez a lány, ez...*

Nem! Szó sem lehet róla! Félre ezekkel a veszedelmes gondolatokkal! Ugyanakkor harcias is a kislány, ez tetszett neki, noha a jelek szerint ő maga lepődött meg ezen a legjobban. Ijedten pislogott hol a kezébe fogott dárdára, hol az őt bámuló két tucat férfira. A félszívvvel vívott, lagymatag küzdelem végképp elcsitult, akkora volt a döbbenet a lány megjelenése láttán. Ami érthető is volt. Nem mindennapi látványt nyújtott véresen, harcra készen, akár egy csatába induló királynő. Neki, Nicholasnak is egyenesen a véréhez szólt, hogy eldalolja titkait. *Ez a lány...*

Ez megbízatás. A munkád. Megrázta a fejét, hogy elaltassa a szívében ébredő vihart. *Busás fizetséget kapsz majd a szolgálataidért.*

Ekkor fülsiketítő recsegés-ropogás támadt. A zaj irányába, a hajófar felé pillantott. A hátsó árboc egy része roppant össze saját súlya alatt, ahogyan számítani lehetett rá.

Egyszeriben lelassult az idő. Nicholas felkiáltott, inkább figyelmeztetésül, mint ijedtében, ahogy a fa szétporladt estében, és a vitorlázat hangos csattanással, remegve magába roskadt. Az árbocrudat tartó kötelek elpattantak, mintha maga az Úr metszete volna el őket. Az árbocsudár, a csúcsvitorla, a kötélzet, a fém eresztékek – mind-mind a fedélzetre hullott.

Nicholas futni kezdett.

A tengerészek félreugrottak az alázuhanó árboc elől, de ahhoz már nem voltak elég gyorsak, hogy ne gabalyodjanak bele a vitorlák és kötelek gubancába.

– A lány! Keresd meg a lányt! – kiáltotta Hall kapitány.

Mindkét vitorlás legénysége a roncsra vetette magát bárdjaival és kardjaival; köteleket nyiszáltak el, vitorlavászon alatt kutattak. Nicholas azonban jobban tudta náluk, mi történhetett. A lány a közelben állt, mikor az árboc a mellvédnek csapódott, noha nem rá zuhant. Nem sérülhetett meg közvetlenül, az árboc azonban lesöpörhette a fedélzetről...

Áthajolt a mellvéden. A sötét vizet nézte a két hajótest között, és igen, fehér fodrozódást látott a vízen ott, ahová a lány az imént eshetett.

– Nick! – harsant fel a kapitány kiáltása. Ő azonban már ledobta magáról a kabátját, a mellényét, és átvette magát a mellvéden.

Mélyen elmerült a jeges vízben, hogy a lélegzete is elakadt a hidegétől. A nap sugarai áttörtek a vízfelszínen, meleg fénybe vonva a lassan a fenékre süllyedő tetemeiket és az ide zuhant árbocot. Nicholas gyanította, hogy cápák is ólálkodhatnak a közelben.

Van persze miből lakmározniuk, mielőtt őt megízlelnék. Ezzel a nem éppen vigasztaló gondolattal még mélyebbre bukott. Izmaik szinte égette-csípte a jéghideg tengervíz. Már éppen az éghez készült fohászzkodni, amikor meglátta a lányt. Jócskán kimeríthette iménti hadakozása, mert olyan ernyedtv volt, mint a hínár, ha bekap egy áramlat. Nicholas menten átlátta, mi itt a gond. A lány lábszára és ruhája beleakadt egy hálóbba, amely az egyik hajótest

köré hurkolódott. Két karját széttárta, mintha fel akarna evickélni a felszínre.

Nicholas elővette a kését, és nyiszálni kezdte a háló kötélzetét meg a ruhát – mindent, a lányt magát kivéve. Perzselt a tüdeje a levegő hiányában, úgy érezte, menten szétpattan a mellkasa. Abban a pillanatban, amint kiszabadította a lányt, átkarolta, és mindkettejüket felfele lökte; ereje és tudata utolsó megfeszítésével kapálózott a lábával.

Ahogy kirobbantak a vízfelszínre, mohón nyelte magába a tenger illatú levegőt. Felköhögte a lenyelt víz egy részét. Gyomrát addig ismeretlen pánik rántotta görcsbe. Egyik kezével megsimította a lány arcát, miközben tovább kapálózott a lábával, hogy el ne süllyedjenek. Halottian hidegnek érezte a lány bőrét, s beleborzongott a félelembe, mit jelenthet ez.

– Nick! Kapd el a kötelet! – harsogta túl a többiek hangját a kapitányé.

Fürgén megmarkolta a kötelet, és nekilátott, hogy kettejük köré csavarja. Noha továbbra is jeges félelem markolta össze a szívét, erőlesen rászólt a lányra:

– Nem halhat meg! – parancsolt rá. – Szigorúan megtiltom! Az én hajómon semmiképpen nem, hallja?

Ha elveszíti ezt a lányt, vele együtt minden másról lemondhat.

– Húzzátok! Húzzátok! Mindjárt fent lesznek – rendelkezett Hall.

Nicholas kezével támasztotta meg a lány hátát, ahogy egy vonalba kerültek a mellvéddel, s ő megfordult, hogy nekivesse a lábfejét. Semmit sem értett az egészből. *Miért rohant elő a lány? És ez a vér... az övé lenne?*

Vállát most fél tucat erős marok ragadta meg, s a lánnyal együtt felrántották a fedélzetre.

Nicholas még épp időben hengeredett arrébb, nehogy a lányra zuhanjon. Tarkója hangos koppanással verődött neki a fedélzet érdes fájának. Egy röpke pillanatra elsötétült előtte a világ.

– A felcser inasa majd kezelésbe veszi a hölgyet – úszott be a látóterébe Hall kapitány fizimiskája.

– Meghalt a leányzó? – kérdezte valaki a közelben.

Nicholas úgy remegett, mint zászló a szélviharban. Igyekezett a légzésére koncentrálni. Maszatos arcú tengerészek vették körül mindkét hajó legénységéből – mind beteges érdeklődéssel nyomult a lány köré. A látványosság feledtette velük, hogy ütközetet vívnak, ez igaz. Csakhogy saját emberei is elfeledkeztek arról, hogy az lenne a dolguk, hogy bezárják a hajófenékre az ellenfelet.

Közben történt valami, ami megzavarta gondolatait. Egy tengerészkabátos alak térdelt le a lány mellé, s a hasát kezdte nyomkodni. Makulátlan, egyszerű öltözet, lófarokba simított barna haj, az arc meg, akár egy gyermeké... Nicholas nem bízott az olyanokban, akik ilyen kifogástalanul tiszták tudnak maradni egy hajón, ráadásul egy csata forgatagában. Mindez gyávaságról árulkodott.

– Nyugalom, Nick – mondta Hall, és segítette felülni. – Ez csak a felcser inasa.

– Hol van Philips? – kérdezte. – Vagy ennek a hajónak a felcsere?

– Philips lement a hajófenékre, hogy ellássa az oda vitt sebe-sülteket. Az ő felcserüknek pedig hiányzik az alsóteste. Úgy sejtem, nem ér rá, a halálán van.

Nicholas a fejét csóválta. Nagyon nem volt ínyére, hogy egy gyermek veszi gondjaiba a lányt.

– Mióta nem volt betege? Egy éve?

– Nagyjából amióta te se voltál csatában – vont fel a szemöldökét Hall.

Nicholasnak azonban sehogyan sem tetszett, milyen szabadossággal hasítja fel a felcser inasa a lány ruháját, lazítja meg a fűző halcsontjait...

– Ahogy elnézem, még a cipődet és a zoknidat sem vetted le – csóválta fejét a kapitány. – Úgy vetted magad a lány után, mint-ha a Sátán kopói lennének a sarkadban.

Nicholas dühös pillantást vetett rá, noha maga is tudta, hogy csurom víz a zoknija, és a cipője bőrét is tönkretette.

– Nem tudtam, hogy újabban hagyjuk vízbe fúlni a hölgyeket.

Menten abba is hagyta azonban az élcelődést, mert a szeme sarkából észrevette, hogy a felcser inasa ököllel a lány gyomrába vágott.

– Hogy merészeli, uram? – állt fel tántorogva.

A lány hangosan felköhögött. Háta ívben elemelkedett a deszkázatról, ahogy kiköpte a tüdejébe gyűlt vizet. Hosszú, világoszőke haja szétterült körülötte, miközben heves zihálásba kezdett. Szemét továbbra is behunyta. A felcser inasa megfogta mezítelen vállát, hogy megtartsa közben. Nicholas majd felöklelte a tekintetével.

Senki nem szólt egy szót sem, Hall kapitány sem, aki láthatóan ugyanúgy meglepődött, mint a többiek, hogy a lány ilyen váratlanul visszatért az élők világába. Perszephoné volt, valóban.

– Üdvözlöm, hölgyem – nyögte ki nagy nehezen Nicholas, és kurtán meghajolt.

A lány szemhéja megrezdült, ahogy ismét visszazuhant a háttára. Haja sötétebb volt, ahol vizesen a koponyájára tapadt. A tengerészek egy emberként hajoltak fölé, és kémleltek az arcába. Elkerekedett, égszínkéék szempár nézett vissza rájuk.

– Ühm – mondta rekedten. – Helló...